

Obs!

Slutgiltigt manus!

artikeln utskrivs

" sättes

" rättas

uteslutande efter detta manus.

E. T.

- Firenze
10 II. 56

Event Taube

Reisefart till Trubadurien

Art. XII.

« Jag måste sjunga vad
jag helst ej ville → »

» Jag måste sjunga vad jag helst ej ville
ty klagan bär jag mot den man jag älskar →

så börjar Beatrice ~~sin~~ Die sin mest berömda ballad, den som handlar om hennes olyckliga kärlek till Reimbaut d'Orange, på provensalska Rambaut d'Aurenga.

de

Man hör ögonblickligen att det är en kvinna som tar till orda. En man börjar en ballad så här:

»Nu vill jag sjunga —» eller rentav:
 »Nu vill jag sjunga —.» Men det skall sitta hårt åt innan en kvinna vill sjunga klagosånger över den man hon älskar! Därav den fina, urskuldrande vändningen i de två första raderna.

En svensk folkvisa i Folkungatidens stil skulle ha kallat Reimbaut för Rempert av Apelsinien. Ett sådant namn skulle på den tiden inte alls verkat komiskt, liksom min farfars farmors namn, Jeanette Allongren af Finland, på hennes tid inte gjorde något komiskt intryck, tvärtom verkade förnämt. Man frågar sig varför Apelsinien inte bara verkar läskande, grönt och gyllene, utan även komiskt, som namn. Varför verkar namnet Hjalmar Gullberg inte komiskt? *Ett helt berg av guld*, på franska: *Montagne*, eller arkaiskt, *Montaigne d'Or*. Men det verkar inte lustigt, enbart välljudande (och i sitt aktuella sammanhang naturligtvis poetiskt). Och för att fortsätta på det poetiska området: varför finns det inte ens en skälkning, ej minsta sus av blasfemi i namnet Ekelöf, buret av en keltiskt röd bard i Rimbo, på franska *Feuillet du Chêne* eller någonting dylikt? I min släkt fanns under medeltiden en riddare Manteuffel Taube af Carlöö, Karljävul Taube av Karlö, på

adfsä.

Varför smickrar man sig med att vara släkt till personer med sådana namn och finner namnen vackra och ställiga, när man samtidigt tycker att ~~Apelsinien som Rempert av Apelsinien låter komiskt~~. namnet Rempert av Apelsinien utmanar löjet.²

Vad prins Reimbaut d'orange själv i livet grymt utmanade det var den stora kärleken i grevinnan Beatrice de Die's hjärta.

greve av
Valentinois!

II f

Beatrice var, enligt legenden i föregående kapitel, gift mot sin önskan med en greve Guilhem av Poitiers, en betydande snålvarg och tråkmåns som praktiskt taget höll den vackra och snillrika skaldinnan Beatrice inspärrad i ett slott nära Forcalquier, sex mil sydöst om Orange.

107

dit

Vi har i föregående berättelse sett en ensam riddare rida ditåt. Han blir emottagen på Guilhems slott och då han står inför Beatrice, vars snillrika diktkonst han beundrar, möts samtidens två största diktarpersonligheter för första gången. De ha båda i hemlighet diktat om varandra men utan att vara personligt bekanta, och eftersom greve Guilhem så envist gömmer Beatrice, bestämmer sig prinsen av Orange för en klar och oförtydbar attack. Han rider utan följe till Guilhems slott, begär vindbryggan fälld, och blir insläppt.

7 n

7 r

dit

7 en

Den kärleks saga som börjat i poesin, fortsätter därmed som verklighet, en verklighet som kom att föra Beatrice genom den högsta sällhet och blomning till den svåraste besvikelse och utsikten att vissna i förtid, ensam med sitt brinnande hjärta, sin hopplösa längtan.

(i verkligheten.)

dit

Under feodaltidens högsta blomstring, 1000-talet, ansågs det inom riddarklassen oanständigt att gifta sig av kärlek. Adels giftemål var affärsföretag i stil med våra dagars bolagskoncerner. I kärlek hade kontrahenterna sina konstmässigt omhuldade personliga tycken, vilket ansågs inte bara tillåtet utan högst comme il faut. Det vore emellertid fullkomligt felaktigt att tro att detta berodde på förfall. Tvärtom! Hjärtats känslor fick under den vårfriska yngre medeltiden inte förkännas och framför allt inte skändas av »äganderätt» till en maka!

på 1100-talet

dit

kvinnorna
7 men

dit

107

Det berodde tvärtom på att

den ~~tidiga~~ tidigare ~~feodaltidens~~ feodala epokens kvinnoskäreri hade upphävts. Kyrkan hade i civilisationens tjänst genomdrivit en ny riddarsed. Vid dubbingen måste de nya riddarna svära bland annat över svära på att värda, tjäna och försvara kvinnan.

Smuts och sjukdomar hade ännu

inte trängt in i kärlekslivet. Man
levade naken och gemensamt, älskade

naturen och var sysselsatt med naturlyrik och
 kärlekspoesi i en utsträckning som vi i våra
 dagar finner alldeles orimligt, därför att vi
 har så många andra förströelser. Men som
 bot för feodalidens fruktansvärda tråkighet
 i de tränga borgarna inom vallgravar med
 uppdragna vindbryggor fanns bara lekar om
 älskog samt sång och dans, allt utformat till
 riter och symboliser, dels på grund av natur-
 lig konstnärlig känsla och drift, dels av tvånget
 att bevara riddarståndets höga anseende och
 ära.

Man får på svenska en mycket bra uppfatt-
 ning av Beatrices ballad till Rempert och det
 beror på att hon skriver en vokalrik proven-
 salska. Stavelser och ordlängd faller i versen
 som på svenska. Svårigheten ligger i att finna
 svenska ord för hennes stämningar och före-
 ställningar. Men både kvantitet och accent-
 ja rentav klanger, kan man få att helt sam-
 manfalla! Vi kan höja oss med första raden
 som exempel:

Sysselsatte
sig med

behövdes det

27

prinsen av orange.

27

Sång om en otrogen
älskare.

av
Beatrice de Sic.

Obs! Tankestreck

Er visst

Sequis

Den trogna kärleken.

Jag måste sjunga vad jag helst ej ville
 ty klagan bär jag mot den man jag älskar
 han som för mig är allt på denna jorden
 fast det för honom ingenting betyder
 att jag är ansedd skön som ingen ann!
 Det är besvikelsen mitt hjärta lyder
 i denna sång om en otrogen man.

En enda liten tröst finns i min känsla,
 den, att jag aldrig gjort Er något illa.
 Mer än sega har älskat sin Valensa,
 mer älskar jag Er ju, fast tyst och stilla.
 Och det behagar mig, min tappre vän,
 att sega över er i detta lilla
 som är så stort: Den trogna kärleken.

Ert hjärtas högmöd, hur skall jag det tyda?
 Ni kränker mig, min vän, o, vilken smälek!
 Det är orimligt att Ni skulle lyda
 en annan känsla än vår stora kärlek.
 Besinna dock hur underbar den är
 (och hur en gudom gör oss livet härligt)
 och återvänd till mig och håll mig kär!

Ni

Ert hjärta som så djärvt i bröstet bankar
oroar mig, Ni slåss i fjärran nejder
och alla sköna kvinnors kärlekstankar
de kretsa jämt kring Er och era fejder.
Min vän! Välj trofasthet och undfly svek,
och vart Ni än än där ner' i dalen vankar:
Minns vårens blomdoft i vår första lek!

O
H

! !
| |

Min härkomst och min höga ställning ger mig
liksom min skönhet rätt till denna maning.
Men trofasthet är dock, hur allt än ter sig,
det som mest tvingar mig. Och ingen aning
har jag om vem som gjort Er grym och hård,
är det Fru Högfärd själv? Ack, ingen spaning
gör jag. Kom, tag mitt hjärta i er vård!

Ä
H

"
|

K

Av övermod ^{stöp} Envoi
Av högfärd språk ja mången käck baron
och miste kungar både vett och tron.
★

Det är snart tusen år sedan denna ballad
diktades. Men när man hör den förstår man
vad som menas med odödlig poesi. Den furstliga
Donna Beatrice, en provensalska berömd
för sin skönhet och talang, står här livslevande
för oss med sin kärlekssorg, sin älsklighet,
sin uppriktighet, sin kvinnliga vishet och moderlighet,
sin olidliga längtan, sin värdighet av furstinna
mitt i bönen om ömhet, sin förtjusande
sinnlighet och rent folkliga humor (i den
proverbiala finalen) och sitt överlägsna poetiska
geni, ett geni med flykt, vyer, livsnärhet,
fabulering och eld. — För mig, som vandrar i
de doftande apelsinlundar i Orange dit hon
skickade sin ballad och dit hon längtade så
svårt, för mig står Beatrice bredvid mig när jag
läser hennes dikt. Jag känner glöden av hennes
rodnad.

H
H

sång

kvinnlig
| H

lundar
H

Beatrice
| hon alldeles
levande

Émile Zola

—

Vad denne prins av Orange, Oranien eller Apelsinien själv i livet grymt utmanade, det var den stora kärleken i Donna Beatrices hjärta. Beatrice var, enligt legenden i föregående kapitel, gift mot sin önskan med en greve Guilhem av Poitiers, en betydande snålvarg och tråkmåns som praktiskt taget höll den vackra och snillrika skaldinnan Beatrice inspärrad i ett slott nära Forcalquier, sex mil sydöst om Orange.

Vi har i föregående berättelse sett en ensam riddare rida ditåt. Han blir emottagen på Guilhems slott och då han står inför Beatrice, vars snillrika diktkonst han beundrar, möts samtidens två största diktarpersonligheter för första gången. De ha båda i hemlighet diktat om varandra men utan att vara personligen bekanta och eftersom greve Guilhem så envist gömmer Beatrice, bestämmer sig prinsen av Orange för en klar och oförtydbar attack. Han rider utan följe till Guilhems slott, begär vindbryggan fälld, och blir insläppt.

Den kärlekssaga som börjat i poesin, fortsätter därmed som verklighet, en verklighet som kom att föra Beatrice genom den högsta sällhet och blomning till den svåraste besvikelse och utsikten att vissna i förtid, ensam med sitt brinnande hjärta, sin hopplösa längtan.

xx

Under feodaltidens högsta blomstring, 1100-talet, ansågs det inom riddarklassen oanständigt att gifta sig av kärlek. Adelns giftemål var affärsföretag i stil med våra dagars bolagskoncerner. I kärlek hade kontrahenterna sina konstmässigt omhuldade

denne prins av Orange, Oranien
eller Apelsinien

Vad ~~groven~~ själva i livet grymt utmanade, det var den

stora kärleken i Donna Beatrices hjärta. Beatrice var, enligt

~~gift med legenden i föregående~~

kapitel, gift ~~med~~ mot sin önskan

med ^{en} greve Guilhem av Poitiers,

betydande ~~en~~ ~~snalvarg~~ ~~Själva~~ ~~av~~ och

Trakmans som praktiskt, laget

håll den vackra och snidrika

^{skaldinnan} Beatrice inspärrad i ett slott

nära Forcalquier, sex mil sydöst

om Orange. [Vi har i föregående

berättelse sett ^{en} ~~ensam~~ riddare

~~sin~~ rida ditåt. Han blir

emottagen på Guilhems slott

och då han ^{står} inför Beatrice,

~~uttalar sitt namn med stolt~~

~~och höj~~ ~~höst~~ vars snidrika

diktkonst han beundrar, med

möts samtidens två största

diktarpersonligheter för första gången.

De ha båda i hemlighet

diktat om varandra, men utan

att vara personligen bekanta

och efter som greve Guilhem så

envisst gömmer Beatrice, bestämmer
 sig ~~prins Ren~~ prinsen av Orange
 för ~~en~~ en klar och oförtyd-
 bar attack. Han rider utan
 följe till Guilhems slott, begär
 vindbryggan färd, och blir
 insläppt.

Den kärleks saga som börjat
 i poesin, fortsättes därmed
~~i verkligheten~~ som verklighet,
 en verklighet som kom att
 föra Beatrice genom den
 högsta ~~lycka~~ sårhet ~~och~~
~~och~~ och blomning till den
 svåraste besvikelse och utsikten
 att vissna i förtid, ensam med
 sitt brinnande hjärta, sin hopp-
 lösa längtan. ~~och~~

Under feodaltidens högsta
 blomstring, 1100-talet, ansågs det
 inom hirdarklassen vanständigt
 att gifta sig av kärlek. Adelns
 giftermål var affärsföretag i stil med
 våra dagars bolagskoncerner. I kärlek
 hade kontrahenterna sina konstnässigt omhuldade

Evert Taube

„Välfart till Trubaduren“

art. VII

Balladen om Rempert av
Apelsinien

A chantar m'ier de so qu'eu no
volria,
tant me rancur de lui cui sui
amida -
(Beatrice av Die)

„Jag måste sjunga ^{vad} ~~det~~ jag helst
ej ville -“ så börjar Beatrice av
Die sin mest berömda ballad, den
som handlar om hennes olyckliga

(2A)

Kärllek till Reimbaut d'Orange,
på provensalska: Rambaut d'Aurenga.
"Jag måste sjunga vad jag helst ej
ville

Ly klagan bär jag mot den som
jag älskar - >

Man hör ögonblickligen att det
är en kvinna som tar till orda.
En man börjar en ballad så här:
"Nu vill jag sjunga - >" eller rentav:
"Nu vill jag sjunga - >". ~~Mannen~~ ~~och~~
~~sjunger när han vill, kvinnan~~
~~vill när hon måste.~~ Men det skall
sitta hårt åt innan en kvinna
vill ~~sjunga~~ klagesånger över den
man hon älskar! Därav den fina,
urskuldande vändningen i de två
första raderna.

En svensk folkvisa
i Folkungatidens stil skulle ha
kallat Reimbaut för Rembert av
Apelsinien. ~~En~~ sådant namn
skulle på den tiden inte alls ver-

- kat komiskt, liksom
 min farfars farmors namn, Je-
 nette Allongren af Finland, på
 hennes tid, ~~och förtärande~~, inte
 inte gjorde något komiskt in-
 tryck, tvärtom verkade förnämnt.
 Man frågar sig varför Apelsinien
~~samtidigt verkar~~ inte bara ver-
 kar ~~läskigt~~ grönt och gyckene,
 utan även komiskt, som namn.

Varför verkar ^{namnet} Hjalmar Gullberg
 inte komiskt? Et helt berg är
 Guld, på franska: Montagne, eller
 arkaiskt, ~~Montaigne~~ Montaigne d'Or.
 Men det verkar inte lustigt, enbart förnämnt
 eller välguidande (och i sitt aktuella
 sammanhang naturligtvis poetiskt).
 Och för att fortsätta på det poetiska
 området: varför finns det inte
 ens en skälning, ej minsta sus-
 av blasfemi i namnet Ekelöf,
 båret av en ~~keltiskt röd~~ bard i Rimbo.
 på franska Feuillet du Chesne eller
 någonting dylikt? I min släkt
 fanns på ~~riddartiden~~ under medel-
 tiden en riddare Manteuffel Taube
 af Carlöö, Karldjävul Taube av
 Karlö, på ren nutida svenska. Jag

skulle ~~reka~~ ^{vägra} att umgås med
 en person som funne minsta
 spår av läjlighet i denne min
 harnesklädde förfaders klang-
 fulla dopnamn. Men ^{apellativt} Pembert
~~av~~ Apelsinien drar jag själv
på munnen åt! Varför? En
 Henri Bergson eller Harald
 Häffding borde kunnat bevåsa
 min fråga. Men båda har de
 gått till skuggorna. Och den
 frågar man en nutida etymolog
 så svarar han att han inte
 är psykolog. Psykologen återigen
 är inte etymolog. Under sådana
 omständigheter måste vi hålla
 tillgodo med att Pembert ~~av~~ av
 Apelsinien som för grevinnan
 Beatrice ~~av~~ ^{av} Die utgjorde in-
 karnationen av Den Förlorade
Säcketen, med blotta namnet
 på sin ~~niohundraåriga~~
 nära tusenåriga gravsten i ~~Proven~~
 vid ^{floden} Durance, utmanar löjlet.
 Vad greven själv i livet

grymt utmanade, det var den stora kärleken i Donna Beatrices hjärta. Beatrice var gift med Europas förste trubadur, hertig Vilhelm av Akvitaniern, sjunde greve av Poitiers och morfar till Richard Lejonhjärta av England. Hertig Vilhelm, född 1071, är antjant den överträffade realisten bland trubadurerna. Jag skall i sinom tid återkomma till hans dikter och för tillfället endast nämna att före dem fanns

i hela Europa ingen annan poet än den grekiska, latin, isländska och arabiska. Vilhelm av Akvitaniern var sålunda den förste europeiska som diktade på ett romanskt språk.

det ingen diktning på modärdt språk. Hertig Vilhelms språk var provensalskan och på det språket skrev han ballader som jag för min del ~~läser och beundrar~~ tycker kunde varit diktade i våra dagar fastän de är över åttahundra år

5

gamla. Vilhelm av Akvitaniens
ägde betydligt mer av Frankrikes
jord än franske Kungen själv
och eftersom hans ~~hus~~
^{hus} också var Englands Konungahus
så kan man förstå sig att han
som poet måste bli tongivande.
Trubadurernas höga ställning
även när de inte var födda inom
ridderskapet, ^{till stor del där} ~~beträffande~~ att Vilhelm
av Akvitaniens, ^{'Ebles av Ventadour'} ~~liksom~~ Kungarna
av Aragonien, Kastilien och
Portugal ^{Beatrice och greve Richard Lejonhjärta} var poeter och spelmän.
Kertig Vilhelm var också korsvärdare
och ^{som sådan} högt värdat ^{hemmanvärdande} sin
maka Beatrice. Det heter i en
gammal urkund att Vilhelm
var en lysande krigare, stråttant
bra poet, förträfflig sångare och
älskad av kvinnorna, ^{dem} ~~som~~ han
i stort antal fördärvade och
hedrog. Att hans hustru Beatrice
av Die öppet tillstod sin kärlek
till Gembert av Apelsinien behövde
emedertid

utmanande i levnadssätt / 6
inte bero på det. Vilhelms ~~brude~~.
Hertigparet under pedaltiden gifte
sig inte av kärlek. När hertiginne-
na säkrat arvsföljden ägnade de
sig åt sina personliga tycken, vilket
ansågs inte bara tillåtet men
högst comme-il-faut. Det vore
emellertid fullkomligt felaktigt att
tro att ~~den~~ detta berodde på
förfad. Träston! Hjärtats känslor
fick under den värfiska yngre
medeltiden inte förkvävas. Smuts
& sjukdomar hade ännu inte
trängt in i kärlekslivet, man badade
naken, älskade naturen och var
~~med så idealistisk språka om~~

sysselsatt med naturlyrik och
kärlekspoesi i en utsträckning
som vi i våra dagar finner
alldeles orimlig, därför att vi
har så många andra förströelser.
Men som bot för pedaltidens
fruktansvärda tråkeighet i de trånga
borgarna inom vallgravar med ^{tekar om}
uppdragna vindbryggor panns ^{bara}
alskog ^{samt} och dans, ^{och} ~~och~~

utformat

~~Att~~ tid riter och symbolisk
symbolismer, dels ^{på grund} av naturlig
konstruktiv ^{känsla och} driv, dels av tvånget
att ~~följa~~ bevara riddarståndets
håga anseende och ära. Den
utsvävande Valhelm svävade ^{inte} just
när han var hemma ~~hos~~
från på ^{gård} slott! Men även i envi-
sningerna vakade kyrkans öga. Och
~~Och att Valhelm ~~var~~ Europas ~~största~~~~
mäktigaste furste (jätte) sondottern
Rikard Lejonhjärta

fastän Valhelm var Europas mäktigaste
furste (jätte sin dottersson Rikard
Lejonhjärta), och fastän de kvinnor
han skövlade naturligtvis älskade
honom ^{quand même} ~~älskade~~, så strök påven
honom ur kyrkan. Till och med
flera gånger ^{om} blev Valhelm ^{av}
Akvitanien exkommunicerad! Hans
plåtsliga omvändelse berodde nog
likväl mindre på detta, än ~~på~~
~~att han drabbades av den ruelse~~
på naturlig ruelse och fruktan
för helvetet. Han valfärdade
till Santiago

de Compostela, långt väster-⁸
ut på spanska atlantkusten
och slutade sin poetiska bana
med hänfödda sänger till Den
Heliga Jungfrun. Vilhelm av
Akvitanien blev derkört gammal
för sin tid - 56 år. Trots
alla påfästningar i krig och
fred. Men låt oss återkomma
till hans hustru, Beatrice de
Die. [Två olika källor uppger
henne som datter till greven av
Viennoise" eller möjligen" greven
av Valentinoise. Det senare är
en mystifikation, för greve
av Valentinoise var, bl. mycket
annat i den vägen, hennes egen
man, Hertig Vilhelm. Jag tänker
 därfö tillsv. helt av säkerheten att
~~Det~~ Beatrice de Die vare en
Valentinoise av födsel och antas
att hon som ^{gift} grevinna) av Valenti-
noise förvillat berovi Krönikören
i grevskaps-labyrinterna. (Han har
tagit utmärkelsen för proveniens.)
En världrig provensalsk ~~text~~ handskrift

9

i Nationalbiblioteket i Paris har följande om vår skaldinna:

« — — si fo molher d'En
Guilhem de Peitieu, bela donna
e bona, et enamoret se
d'En Rambaut d'Aurenga
e fetz de lui mantas bonas
cansas » och om jag läser
min provensalska rätt så står
där ordagrant att hon var (si
fo) hustru till herr Vilhelm
av Poitiers, vacker kvinna och
god, och förelskade sig i herr
Rambaut Pembest av Apelsinien
och ~~gjorde~~ gjorde om honom många
och bra sanger. (Obs. att Vil-
helm av Poitiers och hertigen av
Akvitanien är en och samma per-
son.)

Man får på svenska en
mycket bra uppfattning om av
Beatrices ballad till Pembest
och det beror på att hon
skriver en vokalrik provensal-

-ska.

10

Stavelser och ordlängd faller i versen ungefär som i svenskan som på svenska. Svårigheten ligger i att finna svenska ord för hennes stämningar och föreställningar. Men både kvantitet och accent, ja rent av klanger, kan man få att helt sammanfalla! Vi kan nöja oss med första raden som exempel:

Provencal:

A chantar m'èr de so qu'eu^{no} volria

Svenska:

Jag måste sjung-a vad jag helst ej ville

Som man ser är det tio stavelser i min svenska rad liksom i den på provencalska; elva vokaler på svenska liksom på provencalska och sammanfallande kadens.

Beatrice av Die :

Balladen om

Rembert av Apelsenien

Jag måste sjunga vad jag helst ej
 ville
 ty klagan bär jag mot den man jag
 älskar
 han som för mig är allt på denna
 jorden
 fast det för honom ingenting betyder
 var jag ock klok och skön som
 ingen ann'.
 Det är besvikelsen mitt hjärta
 lyder
 i denna sång om en otrogen
 man.

En enda liten tröst ^{finns i} ~~har~~ min
 känsla,
 den, att jag aldrig gjort Er
 något illa.
 Mer än Seguis har älskat sin
 Valensa,
 mer ~~kärlek~~ älskar jag Er ju, fast
 tyst och stilla.
 Och det behagar mig, min tappre
 vän,
 att segra över er i detta lilla
 som är så stort: den trogna kärleken.

x

Ert hjärtas högnod, hur skall jag
 det tyda?
 Ni kränker mig, min vän, o, vilken
 smälek!
 Det är orimligt att Ni skulle lyda
 en annan känsla än vår stora kärlek.

Besinna dock hur underbar den är
(och hur en gudom gör oss livet
trärligt)

och återvänd till mig och håll mig kär!

Ert hjärta som så djärvt i bröstet
bankar
oroar mig. Ni slåss i fjärran nejder
och alla sköna kvinnors kärlekstankar
de kretsas jämt kring Er och era
fejder.

Min vän! ~~ÄR VÄN~~ Välj trofasthet och
undfly svek,
och vart Ni än där ner i dalen
vankar:

Minns vårens blomdoft i vår
första lek.

Min kärlekst och min höga
ställning ger mig
liksom min skörhet rätt till denna
maning.

men trofasthet är dock, hur allt än
 Ter sig.
 det som mest tvingar mig. Och nyss
 aning
 har jag om vem som gjort Er grym
 och hård,
 är det Fru Högfärd själv? Ack,
 ingen spaning
 gör jag, kom, ~~blott~~ tag mitt hjärta
 i er vård!

Envoi :

Av högfärd sprack ju många
 käck baron
 och mister kungar både vett
 och tron.

x

Forts.

Det är snart Tusen år sedan denna ballad diktades. Men när man hör den förstår man vad som menas med odödlig poesi. Den furstliga Donna Beatrice, en provensalska berömd för sin skönhet & talang, står här livslevande för oss med sin kärleks-sorg, sin älsklighet, sin uppriktighet, sin kvinnliga vishet och moderslighet, sin alidliga längtan, sin värdighet av furstinna mitt ~~idrot~~ ~~hon ber om ömhet~~ i bönen om ~~ett till~~ ömhet, sin förtjusande simlighet och rent folkliga humor (i den proverbiala finalen) och sitt överlägsna poetiska geni, ett geni med flykt, vyer, livsnärhet, fabulering och bild. - Man förstår att Rickard Leijonhjärta & Marie de France var stolta över sin mormor! För mig, som vandrar i de doftande apelsinlundar i Orange dit hon skickade sin ballad och dit hon längtade så svåra, för mig står Beatrice bredvid mig när jag läser hennes dikt. Jag känner glöden av hennes rodnad.